

Олена Чернуха

Іванна Остапчук

5 грудня 2024, 18:05 ▶

Лучанка та нотаріуска Наталія Ариванюк волонтерить із 2014 року. Разом з медичною службою, що розташовувалася у Палаці культури обласного центру Волині, допомагала лучанам. Згодом, коли у країні почали розгортатися військові дії на сході, Наталія, як медичний волонтер, почала опікуватися волинськими бійцями, які приїздили з зони бойових дій на реабілітацію до Луцька. Від початку повномасштабної війни працює координаторкою в благодійному фонді "Волинь SOS", який також спеціалізується на медицині. Організація допомагає навчати лікарів, закупляти обладнання за кордоном, передає ліки для військових. У Міжнародний день волонтера Суспільне поспілкувалося із луцькою волонтеркою Наталією Ариванюк.

— Як змінилося за ці роки волонтерство? З чого починали?

Починали з волонтерства у військовому госпіталі. Було дуже важко, суспільство було відсторонене від якихось військових подій. Ми більше познайомилися з колегами за кордоном, з фондами за кордоном, почали співпрацювати та масштабуватися.

Ми вже знаємо, що таке "Байрактар", хто такі льотчики, знайомі з ними

безпосередньо. Звичайно, у нас залишається і наш госпіталь, і інші лікарні, які зараз приймають хлопців поранених. Один з пріоритетів — допомога нашим лікарям, тому що вони знають і можуть робити все. В нас дуже багато новітніх технологій у зв'язку з війною.

— З ким співпрацюєте, які країни допомагають в навчанні наших лікарів?

Лікарі навчалися в місті Грац в Австрії, там одна з найбільших клінік. Не готова зараз сказати, яка кількість лікарів, але це були різних напрямків — в основному стосувалося травматології й хірургії. Це безплатне навчання. Також в нас є класна співпраця з канадською місією лікарів. Вони допомагають нашим українським воїнам, які втратили обличчя на війні.

— Що найскладніше особисто для Вас у волонтерстві?

Просити гроші. Ми багато питань закриваємо власним коштом, але і без людей також тут не обійтись. Я дуже вдячна нашим людям, коли виставляю пост і пишу для чого і як, мені максимально стараються допомогти. Бо кожна гривня має своє значення в тому чи іншому зборі.

— Фраза "Люди втомились від війни". Як би могли її прокоментувати?

Це все дуже індивідуально. Якщо мати чи дружина чекає свого сина, який безвісти зниклий, як запитати чи вона втомилась від війни, чи ні? Або той, хто встигнув виїхати за кордон, і він зараз, бідненький, страждає, бо в нього немає того доходу і він теж дуже втомився від війни. Я взагалі за такі речі не задумуюся. Коли в тебе є багато задач не тільки в волонтерстві, а в загалом житті, то ти не думаєш, що втомився.

— Чи можна сказати, що зараз збори стоять?

Так, щоб вже геть стоять — то ні, слава Богу. У нас ще є бізнес, є мої друзі-бізнесмени, є клієнти. Дякую їм, що трубку беруть. І зробили на офісі скриньку. Раніше ми надавали безплатні консультації, а тепер, кажемо: консультації за донат. Там люди кладуть 500-1000 гривень — кожен по можливості.

— Чи опускались руки й хотілося покинути волонтерство?

Було, звичайно, бо є такі випадки, коли безвихідь або коли тебе неправильно розуміють й думають, що волонтери – це про заробіток грошей. Благодійний фонд – це все ж таки організація, юридична особа, яка закріплена статутом і державою наділена певними повноваженнями й правами. Зокрема, це можуть бути наймані працівники, які отримують заробітну плату від доходу самого фонду. В нас такого немає. В нас немає людей на зарплаті, ми працюємо на своїх хлібах особистих.

— Які теми для волонтерів, і, зокрема, для Вас є тригерними?

Ну що ти там з військовими розмовляєш? Що там хлопці кажуть, коли то все закінчиться? І ти просто не знаєш навіть, що сказати, як відповісти людині. Або на таксі їду і таксист каже: "Боже, коли це вже закінчиться, так вже надоїла та війна". Думаю: що вже тобі надоїло, сидиш собі крутиш баранку, гроші тобі платять. Дуже все таке змішане. Мені здається, що сьогодні, мабуть, немає такої родини, де немає когось з родичів на війні. Тому треба бути в тому моменті, в тому місці й допомагати там, де можна бути корисним.

— Як взагалі ставитесь до будь-яких святкувань в часи війни?

В мене взагалі по життю така думка: я ніколи нікого не осуджую і ніколи не берусь розказувати, як треба. Про святкування я все ж таки більше за, ніж проти. Я вважаю, що діти мають мати випускні, вони мають святкувати. Дорослі також мають мати, але це має не виходити за рамки якогось здорового глузду.

— Про дружбу, яка зародилася у Вас за роки співпраці із військовими, в тому числі можете розповісти?

Це дуже люблю. Коли хлопці одружуються, перше виліковуються. Ти дивишся, як та дівчина за ним, як лебідка. А далі йдуть весілля, а далі йдуть хрестини. Каже, якщо в нас народиться доця, ми назвемо її Наталка. І це просто... Оці такі моменти — вони просто нереальні. Хай би частіше тільки вони були.

У нас у благодійному фонді є прапори, підписані хлопцями та шеврони ними подаровані. Волонтер не працює для подяки. Але такий фідбек надзвичайно мотивує кожну людину, яка робить добру справу.